

PINAR: Git-medim psi-kiyat, tekke, yatır kalmadı. Deniz ke-narlarında ağladım. Eyüp Sultan'a kur-ban adadım.

GÜNSELİ: Bu ne suç, ne seçim, ne sap-kınlık... Kimse çocuğunun aşağılanma-sını istemez. Oğlumla sorunun yok.

NİLGÜL: Öğretmeni, çocuğumuza kolye, küpe takmamızı önerdi. Hiçbir zaman taktı-ramadım, hep çıkarıyordu.

ÖMER: Oğlum-la yavaş yavaş konuşmaya başladık. O konuşmaları-mız süresince ben oğlum-dan çok şey öğrendim.

ŞULE: Eşcinsel olması için makyaj yapması, kadın kıyafeti giymesi gere-kiyordu. Böyle normlar vardı kafamda.

ZEKİ: Babam 82 - yaşında, kız torunlarına bayılıyor, ama o erkek. İlk gördüğünde oğlum deyişi olağanüstüydü.

SEMA: Ergenlikle beraber oğlum-da birtakım huzursuzluklar başladı. Bir gerginlik, mutsuzluk. Bir farklılık vardı.

Benim çocuğum onun hayatı

Çocukları lezbiyen, gey, trans olan bir grup ebeveyn, iç dünyalarını ve yaşadıkları zorlukları 'Benim Çocuğum' isimli belgeselde anlattı.

Oğlum kızım değil benim çocuğum

Çocukları lezbiyen, gey, trans olan ailelerin yaşadıklarını anlatan belgesel 'Benim Çocuğum', 11 İstanbul kapsamında gösterime giriyor.

ELİF İNCE

elif.ince@radikal.com.tr

"O zamanlar eşcinselliği normal bir şey değil de hastalık gibi algılıyordum. Aman diyordum olmaz, biz onu iyi yetiştiriyoruz..." Beş anne ve iki baba, yönetmen Can Candan'ın kamerasının

karşısında bütün içtenlikleriyle anlatıyorlar: LGBT (lezbiyen, gey, biseksüel, trans) çocuklarıyla ilk yüzleşmelerini, "Acaba hastalık mı?" endişelerini, kabullenme sürecini, zamanla çocuklarıyla birlikte kendilerinin de topluma, ailelerine 'açılmayı' nasıl başardıklarını...

Devamı S26 »

tr.tncm.mlbelleq.www

'Ya elâlemi seçecektim ya da çocuğumu'

« 25. sayfadan devam

"28 aylıkken anaokuluna verdik, hemen ertesi gün okulun psikoloğu çağırdı. Erkeklerle oynamak istiyormuş, erkekler 'Sen git kızsın' diyormuş. Çocuğumuza kolye, küpe takmamızı, elbise giydirmemizi önerdi. İlk 18 aylıkken bayramda elbise aldım ama giydiremedim. Hiçbir zaman kolye, küpe taktıramadım, hep çıkarıyordu."

"İlkokul öğretmeni çağırdı, 'Biraz hani böyle şey davranıyor, çocuklar gülüyorlar' dedi. Ben de evde onu tartakladım, 'Adam gibi olsana sen' diye. Anlam veremiyordu, bakıyordu."

"Eşcinsel olması için makyaj yapması, kadın kıyafeti giymesi falan gerekiyordu. Böyle normlar vardı kafamda. Oğlumun durumu bunlara uymuyordu, o zaman eşcinsel olamazdı."

"O zamana kadar eşcinsellikle ilgili bir şey bilmiyordum. Tek gördüğüm şey televizyonda Bülent Ersoy, Zeki Müren örneğiydi. Sokakta trans birey gördüğümde ağzımı burnumu büküyordum 'Aman bunlar da niye böyle giyiniyor, neye heves etmişler' diye..."

Ağlıyorduk, şimdi gülüyoruz

"Aileleri iyi büyütmemiş, bakmamış, ilgilenmemiş diyordum. Korkunç önyargılıydım. Hiçbir şey bilmiyordum."

"Dualara başladım, çok dua eden biri olmadığım halde. Geceler boyu, 'Tanrım ne olur bunu düzelt'... Sonra baktım dualar da işe yaramıyor."

Beş yıl önce, çocukları LGBT olan 'bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda' ebeveyn bir araya geliyor, bir dayanışma

ve destek grubu kurmaya karar veriyorlar. LİSTAG (LGBT Aileleri İstanbul Grubu) böylece ortaya çıkıyor. 'Benim Çocuğum', LİSTAG ailelerinin çocuklarıyla olduğu kadar birbirleriyle kurduğu yakınlık, dostluk ve dayanışmanın da hikâyesi. LİSTAG'ın telefon hattına hep bir anne veya baba cevap veriyor, kendileriyle aynı süreçlerden geçen ebeveynleri aralarına alıyorlar, sayıları artıyor. Bir baba, grubun annelerden ibaret olmadığını söylüyor: "Öyle şeyler yaşıyoruz ki bir anne geliyor 'Kocam doğulu, ne söyleyebilirim ne de buraya getirebilirim' diyor. Altı ay, bir sene geçiyor kocasını alıp getiriyor..."

Bir diğer baba, yeni gelen birinde kendisini görüyor: "Bir baba yeni geldi, çırpınısları vardı, bizim 11 sene önce yaşadığımızın aynısıydı. Bugüne kadar kimseye anlatamadığı şeyleri o kadar güzel anlatıyor ve rahatlıyor ki... Biz de o baskıyı uzun süre çok hissettik, artık sıyrıldık..." Bir anne de "Şimdi gülüyorsam, bir zamanlar çok ağladığımı, bunun bir süreç olduğunu onlara anlatabilirim..." diyor. Trans ve eşcinsellerin yaşamın her alanında ayrımcılığa maruz kaldığı, kendi aileleri tarafından öldürüldüğü Türkiye'de bu ailelerin mücadelesi, çözüm için önemli ipuçları sunuyor...

Hastalık değil, varoluş şekli

Pinar Özer: Ben bir trans annesiyim. 2006'da çocuğum geldi, "Anne, ben başkayım, bednim başka. Ben aslında kızım" dedi. İki senede gitmediğim psikiyatr, tekke, yatır kalmadı. Deniz kenarlarında ağladım. Eyüp Sultan'a kurban adadım, 23 Nisan'da Aya Yorgi'ye çaput bağladım. Çocuğunun LGBT olduğunu öğrenen çoğu ebeveyn gibi bunun sapkınlık, hormonal bozukluk olduğunu, anne-baba rolümüzü iyi oynamadığımızı düşündüm. Bir doktor bizi Çapa'ya yönlendirdi, Psikiyatr Prof. Dr. Şahika Yüksel'e gittik. 'Çocuğun transseksüel, kabule geç' dedi, tokat yemiş gibi oldum. Trans nedir bilmiyordum. 'Bu bir varoluş şekli, hastalık değil' dedi. Çocuğuma ilk şiddeti ben uygulamışım... Çocukken vurdum, "Sus" dedim, "Sen erkeksin." Babasının arkadaşları "Neden bu kıvırtıyor?" dediğinde babasına yüklenmişim... Öğretmenleri "Çok uslu ama dersin ortasında tuvalete gidiyor" derdi. Kız tuvaletine gidiyormuş, kimse görmesin diye... Erkek bedeninde hapsolmuş bir kız... Ya 'Elâlem ne der' derdine düşecektim, ya da çocuğuma destek olacaktım. Çok zor bir süreçten geçtik, ameliyat öncesi de sonrası da. Ben bir çektiysem o 10 çekti. Bizim çocuklarımızın da yaşam hakkı var. Ailesinde eşcinsel olmasa da bu konuda herkesin bilgi sahibi olması, çocuklarını eğitmesi lazım ki nefret suçlarının önüne geçelim.

LGBT aileleri dayanışma içinde

LİSTAG (LGBT Aileleri İstanbul Grubu) 2008'in başından beri lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüel bireylerin aileleri ve arkadaşlarına yönelik bir destek ve dayanışma grubu olarak çalışmakta. Grup, LGBT bireylerin aileleri, gönüllüler ve destekçilerden oluşuyor. Her hafta, yeni üyeleri karşılamak ve gelecek etkinlikleri planlamak amacıyla toplanıyorlar. Ayda bir, LGBT bireylerin bir aile üyeleriyle birlikte davet edildikleri yemekli buluşmalar düzenliyorlar. Yine ayda bir, Cinsel Eğitim Tedavi ve Araştırma Derneği'nden (CETAD) gönüllü psikolog ve psikiyatrların katılımıyla toplumsal cinsiyet, cinsiyet rolleri gibi kavramlara dair tartışmak üzere buluşuyorlar. **Ailelere 0531 467 77 53'ten ulaşabilirsiniz.**

Bu hikâyeler duyulmalı

Belgesel sinemacı ve akademisyen **Can Candan** 2000-2005 yılları arasında İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde öğretim elemanı, bölüm başkanı ve yüksek lisans program direktörü olarak çalıştı. 2005-2009 yılları arasında Sabancı Üniversitesi'nde ders veren Candan, 2007'de Boğaziçi Üniversitesi'nin öğretim kadrosuna katıldı. 'Benim Çocuğum', Belgesel Araştırmaları Merkezi docistanbul'un kurucularından olan Candan'ın üçüncü uzun metraj belgesel filmi. **Candan, LİSTAG'lı ailelerle tanışmasını şöyle anlatıyor:**

"Anne ve babalarla ilk karşılaşmam 2010 yılında, nefret cinayetine kurban giden bir trans kadının acılı annesinin sarf ettiği 'Koskoca dünyaya benim çocuğumu sığdıramadılar' sözlerinin akabinde bir konferansta oldu. Konferanstaki panelde çocukları eşcinsel ve trans olan dört ebeveyn, son derece açık ve etkileyici bir şekilde kendi annelik ve babalık deneyimlerini anlatıyordu. Yetişkin bir çocuk ve aynı zamanda bir baba olarak, gözyaşları içinde onları dinlerken, kendi benzersiz kişisel deneyimlerini anlatıyor gibi görmelerine rağmen, aslında her insanın kendisiyle ilişkilendirebileceği bir şeye de değindiklerini fark ettim: **Bir insanın ailesi içinde ve toplumda kendi olma mücadelesi ve olduğu gibi kabul edilme ihtiyacı ve isteği.** Hemen orada bu filmi yapmak istedim çünkü hikâyeleri daha çok insan tarafından duyulmalıydı..."

'Benim Çocuğum' if Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali kapsamında İstanbul, Ankara ve İzmir'de gösterilecek. İlk gösterim 21 Şubat'ta İstanbul'da. 24 Şubat Pazar günü ise internet üzerinden eşzamanlı olarak Türkiye ve dışında 31 şehirde gösterilecek.

Aile bunu da paylaşabilmeli

Günseli Dum: Bir eşcinsel annesiyim. Çocuğumun farklı olduğunu küçükken fark ettim, ergenlikte feminen tavırları vardı. Her eşcinsel erkek feminen tavır sergilemez ama oğlum böyleydi. Bir uzmana danıştık, şanslıydık ki

bilgiliydi. "Farklı bir şeye gerek yok, her çocuk gibi bolca sevgi ve desteğe ihtiyacı olacak" dedi. Gençliğimden beri ayrımcılığın her türlüyle mücadele eden biri oldum, kabullenmem zor olmadı. Ne yazık ki toplumun kabullenmesi çok zor oldu: Oğlumla okulda top, ibne diye dalga geçtiler. Rehberlik öğretmenini, "Çok kadınsı sesler çıkarıyor, uzmana danışsanız" dedi. Ona "Her şeyin farkındayım. Çocuklar acımasız olur. Yapmanız gereken çocuklara farklı olanlarla alay etmemeleri gerektiğini anlatmak" dedim. Bu ne suç, ne seçim, ne sapkınlık... Kimse çocuğunun aşağılanmasını istemez. Ailede sevgi, üzüntü nasıl paylaşılır sa bu da paylaşıyor. Oğlumla sorunum yok, sevgilisi de gelir bizde kalır. LİSTAG'a gelen muhafazakar aileler de var. "Çocuğumu Allah nasıl yarattıysa ben öyle kabul ederim" diyorlar.